

אוסף סיפורים 'תרכח'
מתוך "ליקוטי שמואל"
מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ
eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

להזמנה:

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

הציניקן (הרה"ח ר' שבתי סלבטיצקי)

שמעתי סיפור מרגש מאוד על שליח של הרבי, הרב הורביץ, ששימש כרב בבית סוהר בארצות הברית. הייתה לו קבוצה של אסירים יהודים אשר להם מסר שיעור תורה בכל שבוע, וביניהם היו כמה אסירים שהתקרבו מאוד ליהדות ולמצוות.

היה שם אסיר אחד שהתקדם בצורה נפלאה והיה מרוכז מאוד בלימוד. הוא ישב תמיד בשיעור ליד אסיר יהודי אחר, שהיה טיפוס ציניקן, אדם שאהב לעשות בדיחות, לצחוק מכל דבר וללעוג. אותו ציניקן לא הפסיק לעקוץ את היהודי המתחזק לאורך כל השיעור. הוא היה לוחש לו: "מה אתה מקשיב כל כך? מה אתה מתרכז? בסך הכל הרב אמר משפט פשוט...". הוא חיפש כל הזמן להוריד לו את האש, לפגוע לו בריכוז ולקרר את ההתלהבות שלו. אבל למרבה המדהים, בכל פעם שהציניקן עקץ אותו, היהודי היה מסתובב אליו, מחייך ואומר לו בחיוך רחב: "תודה רבה לך! תודה רבה!". הדבר חזר על עצמו שוב ושוב, עד שבאחד הימים הרב עצר את היהודי ושאל אותו בפליאה: "אני חייב לשאול אותך - למה אתה ממשיך להגיד לו תודה רבה בכל פעם שהוא מציק לך? אתה לא מבין שהוא מנסה להרוס לך את הלימוד? אם אתה רוצה שהוא יפסיק, פשוט תתעלם ממנו, אל תגיד לו מילה!". הביט האסיר ברב ואמר לו: "הרב, אתה לא מבין. הרי אתה בעצם לימדת אותנו שלפני שהולכים לישון בלילה, בקריאת שמע שעל המיטה, אנו אומרים את התפילה: 'הריני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אותי או שחטא כנגדי'. תמיד כשהייתי אומר את המילים הללו, הרגשתי שאני משקר, כי אני נמצא בתוך תא מבודד ואף אחד לא באמת מציק לי או מכעיס אותי במהלך היום. אבל עכשיו, בזכות היהודי הזה שלא מפסיק לעקוץ, להציק ולהקניט אותי לאורך כל השיעור, אני יכול סוף סוף ללכת לישון בלילה ולהגיד את התפילה הזו בכוונה עצומה ומכל הלב! לכן אני באמת מודה לו בכל פעם מחדש".

זהו כוחו של יהודי - הוא רוצה ומסוגל לגלות את הא-לוקות דווקא מתוך הבעיה, דווקא מתוך הקשיים והתנאים התחתוניים ביותר.

ליל שבועות בתאילנד (הרה"ח ר' שבתי סלביצקי)

הרעיון ששינה לחלוטין את החיים של בחור צעיר שהתרחק מאוד מהבית, מהמשפחה ומכל זיק של יהדות. במשך שנים ארוכות הוא לא דרך בבית כנסת, והרגיש שכל מה שקשור לתורה ומצוות שייך לעבר הרחוק ואינו שייך אליו בשום אופן.

במהלך הטיולים שלו בעולם הוא הגיע לתאילנד, ובליל חג השבועות הוא עבר במקרה ברחוב ליד בית חב"ד. הוא לא רצה להיכנס פנימה, אבל פתאום הוא הבחין בשלט גדול שהיה תלוי בפתח: "תיקון ליל שבועות - עוגות גבינה, קפה חם ולימוד מרתק עד הבוקר". הוא אמר לעצמו: "עוגות גבינה וקפה? בשביל זה שווה לי להיכנס פנימה".

הוא נכנס לבית חב"ד אך ורק בשביל העוגה והקפה. הרב של המקום קיבל אותו בחיוך רחב ומאיר פנים, ללא שום שאלות חוקרות, ללא גרם של ביקורת, הגיש לו צלחת עם עוגה וכוס קפה ואמר לו בחמימות: "חג שבועות שמח!". הבחור התיישב בצד ואכל את העוגה להנאתו. כעבור כמה דקות, התאספו במקום אנשים נוספים והרב פתח בשיעור קצר. במהלך השיעור, הרב הסביר בדיוק את הרעיון הזה של אדמו"ר הזקן: הקדוש ברוך הוא לא נתן את התורה למלאכים הגבוהים והקדושים בשמיים, אלא הוא בחר להעניק אותה לבני האדם דווקא בגלל החסרונות שלהם, בגלל שהם נופלים, בגלל שהם מתרחקים ובגלל שיש להם ספקות וקשיים. דווקא בתוך המקום התחתון הזה השם מבקש לשכון. אותו בחור הרגיש שהמשפט הזה נאמר באופן אישי ונורה חץ ישיר אל תוך הלב שלו. משהו בתוכו הזדעזע והתעורר, והוא החליט להישאר ולשבת בשיעור עוד קצת זמן.

באותם ימים, עמד הבחור בפני החלטה גורלית ומסוכנת מאוד - הוצעה לו עסקה מפוקפקת להרוויח כסף קל בסכומים עצומים, אך בדרכים לא נקיות ולא חוקיות בעליל, והוא כבר היה כמעט מוכן לחתום עליה ולצלול לעולם הפשע. אבל באותו לילה, הניצוץ היהודי שלו התעורר בעוצמה בזכות המילים ששמע. הוא אמר לעצמו: "אם הקדוש ברוך הוא נתן את התורה גם לי, ואם יש לי ערך כזה בעיניו למרות המקום השפל שבו אני נמצא, אני לא מוכר את הנשמה שלי בשביל שום הון שבעולם!". הוא ביטל את העסקה המסוכנת ולא ביצע אותה.

מאותו לילה, הוא החל להתקרב צעד אחר צעד, חזר לארץ ישראל, והיום הוא כבר אדם ירא שמים, חסיד, שמשפיע ומקרב אחרים. כששואלים אותו לפעמים: "איך זה קרה? הרי היית במקום כל כך מרוחק ואנטי, איזה דבר עצום החזיר אותך בתשובה?", הוא מחייך ועונה להם: "בסך הכל חתיכת גבינה בליל שבועות. היא זו שהזכירה לי שדווקא לי, מתוך התחתית שבה הייתי, יש מקום פנימי וחלק בתוך התורה."

מניין אצבעות לקדיש (תודתנו לשולחת הסיפור ובתו של גיבור המעשה, הגב' יקטרינה פוזיילוב, תל-אביב)

סיפורו של קוזאק יהודי על חורבותיה של פולין היהודית בשלהי מלחמת העולם השנייה

הגוי הפולני הזקן ביקש לשעשע קצת את פלוגת החיילים הרוסים שהיו בין משחררי פולין מהכיבוש הנאצי. "בואו עמי, אני רוצה להראות לכם דבר מעניין", אמר בקריצת-עין לחיילים.

הוא הוביל אותם לעבר מבנה גדול. מיד בהיכנסם הבחין החייל היהודי בפלוגה בשרידי המזוזה, שנעקרה מהמשקוף וידע כי זה היה בית של יהודים. כשנכנסו פנימה הבין אשר כי לא מדובר בסתם בית של יהודים, אלא בבית-כנסת. המקום נראה הרוס לגמרי, אבל לא היה אפשר שלא להבחין בארון-הקודש הפתוח והריק.

הדבר שביקש הזקן להראות לחיילים העביר צמרמורת עזה בכל גופו: על קירות בית-הכנסת נפרסו כמו 'טפטים' – גווילי ספר-התורה המחוללים. היריעות הוצמדו לקירות במסמרים. החיילים הקוזקים חייכו, ואילו הוא נזקק לכל כוחות הנפש שבקרבו כדי לכבוש את רגשותיו.

אשר אצ'לדייב נולד (בשנת תרע"ז) בעיר מרגלן שבבוכרה. בהיותו כבן שנתיים רצחו מוסלמים את אביו. בגיל תשע נפטרה גם אימו והוא נותר בודד בעולם. הוא נשלח לבית-יתומים. שם עברו עליו שנים לא-קלות, בחברת ילדים עזים ומרי-נפש. על-אף כל זאת זכר אשר כל העת כי יהודי הוא ושמר על התנהגות אנושית ומוסרית.

כשהתבגר למד באוניברסיטה בסמרקנד והקים בית עם צעירה יהודייה, בת למשפחה שפיארו אותה גם רבנים. הקשר עם משפחת אשתו יצק תוכן ממשי לידיעה כי הוא יהודי. אט-אט קנה מושגים יסודיים ביהדות, למד להתפלל ולברך על המזון וכיוצא בזה.

לאחר שנולדו לו ולרעייתו שני ילדים, פרצה מלחמת-העולם השנייה. אשר גויס לצבא האדום. הוא צורף לחיל-הפרשים של הקוזקים, שהיו ידועים באכזריותם ושמעולם לא הסתירו את שנאתם ליהודים. בכל-זאת היה אשר גאה ביהדותו, גם לפני חבריו ליחידה.

הוא השתתף בקרב הקשה על סטלינגרד, שבו נחלו הגרמנים תבוסה. לאחר שנסוגו הגרמנים לארצם, המשיכו אשר וחבריו בדרכם והגיעו לעיירה קטנה בפולין. שם פנה אליהם הזקן הגוי והזמינם לראות את בית-הכנסת המחולל.

בצאתם מהמקום פנה אשר לחברו הטוב ביותר וביקשו להכין לקראת הלילה שני אתי חפירה.

זה היה ליל ירח קר. אשר וחברו דהרו על סוסייהם לעבר מקום בית-הכנסת. בשקט נכנסו פנימה והסירו מעל הקירות את גווילי-הקודש. הם גללו אותם והסתירו תחת מעיליהם הארוכים, שהיו מהודקים סביב הצוואר וארוכים דיים לכסות את הרוכב ואת גב הסוס גם יחד.

משם המשיכו השניים לבית-הקברות היהודי של העיירה. הירח המלא האיר להם את חשכת הליל. גם הפעם נכון לאשר זעזוע לא-קטן, בראותו מצבות רבות שנותצו ומצבות אחרות שנעקרו ושימשו לסלילת שבילים. לאחר שאיתרו חלקת אדמה ריקה, חפרו אשר וחברו בור באדמה וטמנו בו את הגווילים המחוללים.

אשר - שידיעותיו ביהדות היו מועטות ביותר – לא היה בטוח אם המעשה שהוא עושה נכון על-פי ההלכה. הוא חשש כי בקבורת הגווילים יש גם-כן משום חילולם. בשפה פשוטה ותמימה פנה אל הקב"ה ואמר: "א-לוקיי, אינני יודע אם המעשה שעשיתי רצוי או אסור, אבל לא יכולתי לראות בביזיון הגווילים על קירות בית-הכנסת".

כעבור רגע נזכר כי בכל קבורה יהודית אומרים 'קדיש'. הוא זכר את נוסח ה'קדיש' על-פה, אך הוא גם ידע, כי לאמירת 'קדיש' דרושים עשרה יהודים. לאחר הרהור קל נשא את שתי כפות ידיו באוויר, בחושבו כי עשר אצבעותיו ישלימו את המניין. וכך, בעמדו מול התל הקטן שכיסה את הגווילים הקדושים, אמר אשר 'קדיש'. לאחר מכן שבו השניים אל חבריהם הקוזקים.

בתום המלחמה קיבל אשר אות גבורה מיוחד, על אומץ-לב במהלך לחימתו ועל שהציל את חיי מפקדו הפצוע, כשגרר אותו על גבו, בשלג, לאורך כמה קילומטרים. הוא הגיע עם יחידתו עד ברלין ושם השתחרר מהצבא. לאחר מכן חזר למשפחתו בסמרקנד.

קבורת הגווילים הוסיפה להציק לאשר, שלא היה בטוח אם נהג בהם כשורה. בסמרקנד התגורר חכם ידידיה קייקוב. יום אחד החליט אשר לשטוח לפני החכם את לבטיו המייסרים את נפשו. חכם קייקוב התרגש מאוד מסיפורו של אשר ואמר לו: "במלחמה זכית למדליה על אומץ-ליבך, אולם בזכות המעשה הגדול שעשית עם גווילי התורה המחוללים זכית למתנה גדולה הרבה יותר - מתנת החיים". הניח החכם את ידיו על ראשו של אשר ובירכו.

בשנת תשל"ט עלה אשר אצ'ילדייב עם אשתו וילדיו לארץ. הוא זכה לראות מילדיו גם נכדים ונינים. בכל פעם שסיפר לצאצאיו את המעשה בגווילי התורה היה בוכה מהתרגשות.

עוגת הגבינה שהחזירה לחיק עם ישראל (הרה"ח ר' שבתי סלבטיצקי)

אחד משלוחי הרבי מליובאוויטש נהג לחלק לאנשים בקהילה עוגות גבינה מיוחדות לקראת חג השבועות.

פעם אחת, הוא הגיע לביתו של יהודי מסוים, שהתחתן עם אישה שאינה יהודייה, והביא גם לו עוגת גבינה כמתנה לחג. האישה הביטה בעוגה ושאלה בפליאה: "מה זה המאכל הזה?". השליח הסביר לה בסבלנות את מנהג ישראל לאכול מאכלי חלב בחג השבועות. האישה התעניינה מאוד ושאלה כיצד בדיוק מכינים את העוגה הזו. תוך כדי שהשליח הסביר לה את אופן ההכנה, עד כמה שידע, פניה של האשה החווירו, היא הסתחררה וכמעט שהתעלפה, עד שנאלצה לשכב על הספה הסמוכה כדי שלא לקרוס.

הם עמדו שם מבוהלים ולאחר שהאשה נרגעה מעט, היא פנתה אליהם והחלה לספר את הזיכרון שנפתח במוחה: "אני נזכרת כעת באירוע מהילדות הרחוקה שלי, כשהייתי בערך בגיל שלוש. אני זוכרת שלא היה לנו כסף בכלל בבית, חיינו בעוני מרוד. אבל היה זמן אחד מסוים בשנה, שבו סבתא שלי הייתה אומרת בתוקף: 'אנחנו מוכרחים להכין עוגה! עוגת גבינה חגיגית!'. והם היו עושים מאמץ מיוחד ומכינים עוגת גבינה. כשהסברת לי על המנהג ועל העוגה, הזיכרון הזה פשוט הכה בי בעוצמה". באותו רגע, כולם בחדר היו בהלם מוחלט.

בעקבות אותו אירוע התחילו לברר ולחקור לעומק את שורשי המשפחה, והתברר שהסבתא אכן הייתה יהודייה גמורה. בתקופת השואה הוריה הכניסו אותה למשפחה נוצרית כדי להציל את חייה. כל משפחתה נרצחה בשואה, והיא נותרה הניצולה היחידה, מבלי שידעה דבר על יהדותה. בזכות אותה עוגת גבינה פשוטה של חג השבועות, הניצוץ היהודי נדלק מחדש, וכל המשפחה כולה חזרה בתשובה שלמה אל חיק עם ישראל.

עזרה לזולת

אי שם בבקתה, חיו להם סוס קצת עצלן, חתול מפונק, ברווזה גנדרנית ותרנגולת, הסוס אהב יותר מכל לשבת בכורסא לקרוא עיתונים. החתול רביץ על הספה. הברווזה - בד"כ התבוננה במראה וטיפחה את נוצותיה והתרנגולת? - משהוא צריך לעשות את עבודות הבית, לא? התרנגולת אפתה ובישלה, כך 365 ימים בשנה.

ערב אחד כאשר יצאה התרנגולת לחלוב את הפרות ולהטיל ביצים, חשה בטיפת גשם על מקורה. ניכנסה התרנגולת הביתה וקראה: "חבר'ה, הסתיו הגיע מישוהו בא איתי לזרוע את החיטה? סוס אתה בא? "בדיוק עכשיו התחלתי תשבץ חדש"?! "חתול, מה איתך?" "אני עייף" פיהק החתול "בדיוק התחלתי לנמנם" והברווזה הפנתה את ראשה מן המראה ואמרה "רק עכשיו עשיתי פן. תשכחי מזה!"

טוב, אעשה את הכל לבד. כל הלילה זרעה חיטה וכשחזרה הביתה כמעט שהאיר השחר. הכינה ארוחת בוקר לחבריה, וניקתה את הבית. ערב אחד כאשר עמדה וגיהצה ערמה של בגדים שמעה את החזאי מודיע שסופה גדולה עומדת להגיע. "חבר'ה, משהו יוצא איתי לקצור את החיטה לפני שהסערה הגדולה תהרוס לנו את כל היבול?" "ח... "נחר הסוס "בדיוק עכשיו? "יש לי שירים חדשים ועכשיו אני שומע אותם!" "לל החתול". את לא רואה שאני מורטת עכשיו גבות" געגעה הברווזה. "טוב, אעשה הכל בעצמי" אמרה התרנגולת. יצאה לשדה, קצרה את החיטה, אספה את החיטה אל תוך שקים. כשחזרה הביתה כמעט שהאיר השחר. הכינה ארוחת בוקר לחבריה, "קצרתי את החיטה, מישוהו בא לעזור לי לטחון את החיטה לקמח"?! "ח... "נחר הסוס "בדיוק עכשיו? אולי אח"כ?" "בדיוק ברגע שתפסתי קצת שמש את באה לנדנד!" אמר החתול והתמתח. הברווזה אפילו לא ענתה ורק המשיכה לסרק את נוצותיה. "טוב, לא צריך. אעשה את הכל בעצמי" אמרה התרנגולת וצעדה בחזרה הביתה. נכנסה למטבח, טחנה חיטה לקמח, לשה עם חמאה לבצק, סחטה מיץ טרי משלושה לימונים, הקציפה היטב ארבע ביצים. בשעה 13:00 הכניסה הכל לתנור ובדיוק בשעה 13:30 הוציאה מן התנור פאי לימונים מושלם והניחה אותו על צלחת. בשעה 13:45 יצאה אל שפת האגם מלקקת את מקורה וקוראת לחבריה "חבר'ה מישוהו בא לעזור לי לאכול את פאי הלימונים שאפיתי?" הסוס קפץ מכסא הנוח, וקרא "בטח תרנגולת אני בא עכשיו!" החתול זינק על כפותיו וקרא "הנני כאן מוכן ומזומן!" הברווזה התרוממה לאיטה הביטה בעצמה ואמרה מה לא עושים כדי לעזור לחברה",

"כמה חבל חברים...! לא רציתם לעזור לי לזרוע חיטה, לא רציתם לעזור לי לקצור חיטה, לא רציתם לעזור לי לטחון חיטה. הייתי בטוחה שלא תרצו לעזור לי לאכול את העוגה ועל כן אכלתי את הכל בעצמי. ואתם יודעים מה? ... זה היה כל כך טעים.

עין תחת עי"ן (אוהב ישראל - ליקוטים חדשים, מגילת אסתר)

בבבל הרחוקה, בימים שבהם עמד רב שרירא גאון בראש ישיבת פומפדיתא, חי עשיר מופלג. אולם כל עושרו לא היה חשוב בעיניו, לעומת אוצר יקר אחד שהיה כבבת עינו. ספר תורה עתיק. לא ספר תורה רגיל היה זה. מסורת עתיקה עברה במשפחתו מדור לדור, כי הספר נכתב ביד קדשו של עזרא הסופר.

כאשר נפטר אותו עשיר לבית עולמו, התאספה המשפחה לחלוק את הירושה הגדולה. הבנים חלקו ביניהם בתים ושדות, עבדים ואוצרות, עד שהגיעו אל ספר התורה. אז השתנה הכל. אמר האח הבכור: "את כל חלקי אני נותן תמורת הספר". האח הצעיר השיב כנגדו: "גם אני מוותר על כל אשר לי, ובלבד שהספר יהיה בידי". משלא הגיעו להסכמה פנו לבית הדין.

הדיינים שמעו את טענות שני האחים וראו שאין בידם להכריע. לאחר התייעצות ממושכת, פסקו: "גורל יוטל ביניכם, ומה שייצא, מן השמים הוא". שני האחים עמדו בבית הדין חיוורים ורועדים. קערת הכסף הונחה על השולחן, ושני הפתקים בתוכה. אחד הדיינים הכניס את ידו פנימה, שלף את הפתק, וקרא את שמו של... האח הצעיר.

ברגע אחד השתנו פניהם של שניהם. הצעיר פרץ בבכי מרוב שמחה. אחיו הגדול כאילו הזדקן פתאום בשנים רבות. הוא קיבל את חלקו בירושה בשתיקה, אך כל מי שראה את פניו ידע שאין הכסף מסוגל למלא את החלל שנפער בלבו.

באותה העיר התגורר איש בליעל, צר עין ואכזר. כל ימיו היה לועג לשומרי המצוות בכלל ול"אדוקים" בפרט. כששמע על המריבה הגדולה שהתעוררה סביב ספר התורה, לא הצליח להבין את הדבר. אולם ככל ששמע עוד על קדושת הספר ועל ערכו בעיניהם, החלה מחשבה אפלה להתגנב בלבו.

לילה אחד, לאחר שכבתה אחרונת המנורות בעיר, יצא האיש מביתו והתגנב אל בית הכנסת. הרחובות היו ריקים. רוח קרירה נשבה בין הסמטאות. הוא דחף את דלת העץ הכבדה ונכנס פנימה. חשכה עמדה בבית הכנסת. רק אור הירח שחדר מן החלונות האיר מעט את ארון הקודש. האיש ניגש אליו לאט, כאדם החושש גם מפני עצמו. לרגע היסס. דממה עמוקה מילאה את המקום. ואז שלח יד ופתח את ארון הקודש. הוא פרש את הספר על הבימה, הפסוק: "וַעֲבַדְתֶּם אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם..." קפץ לנגדו, וחיוך שטני עלה על פניו. בסכין דקה גירד בזהירות את האות עי"ן מן המילה 'ועבדתם', ולאחר מכן רשם במקומה את האות אל"ף. האיש הביט

במעשיו בסיפוק אפל, "עתה" חלף ההרהור במוחו, "איבד השוטה גם את ממונו וגם את ספר התורה. הוא גלל את הספר, החזירו למקומו ונעלם בחשכת הלילה.

קולו הנעים של בעל הקורא התפשט בבית הכנסת, אך לפתע נדם באחת, עיניו התרחבו באימה. "מה אירע?" ניסרה השאלה בחלל בית הכנסת. הוא לא הצליח להוציא הגה מפיו, באצבע רועדת הצביע על המילה. טעות איומה בספר התורה. הספר הוחזר בצער רב לארון הקודש.

האח שזכה בספר לא מצא מנוח לנפשו. כל אותה שבת הסתובב כאדם שאסון כבד ניתן עליו. את הספר אולי אפשר לתקן, אבל המחשבה הנוראה היא, שמעתה שוב לא יהיה זה הספר של עזרא הסופר.

בלילה שכב על מיטתו, מתהפך מצד לצד, רק לקראת שחר נפלה עליו תרדמה. והנה בחלומו נגלה אליו אביו, ואמר לו: "בני, אל תצטער, ספרו של עזרא היה כשר מאז ומעולם, יד רשע עשתה זאת — ועונשו כבר נגזר. הוא מחק את האות עי"ן, ועל כן ניטל ממנו אור עיניו. ואתה, אל תיתן לאיש לגעת בספר, בבית דין של מעלה נפסק כי עזרא יירד ויתקן את ספרו". הבן התעורר באחת.

אור ראשון כבר בקע מן החלון והוא מיהר לבית הכנסת וקרא לזקני העיר. יחד פתחו את ארון הקודש, הספר הונח על הבימה, והנה תחת הבימה נמצאה עינו של הרשע מתגוללת.

ידי כולם רעדו כאשר גללו את הספר שוב אל אותו פסוק. ואז נשמעה זעקה, האות עי"ן עמדה במקומה כאילו לא נמחקה מעולם. אז נתאמת הדבר כי עזרא הסופר ירד מן עולם האמת, התלבש בגופו ותיקן את הספר.

קופסת הטבק

בזמנו של חפץ חיים זצ"ל, בעירו הקטנה "ראדין" היה יהודי לא נבון, וכולם היו צוחקים עליו ומבזים אותו. פשוט הוא לא התפתח, הוא ידע לספור עד מספר עשרים ולא יותר וכמה אותיות מהאלף בית, זו היתה מנת המשכל שלו. פרנסתו היתה מחיזור על הפתחים.

ביום מין הימים נעלם האיש. חיפשוהו וחיפשוהו ולא מצאוהו, פשוט נעלם מין האופק, כמעט וישבו עליו שבעה אחרי שבועיים מופיע האדון לתדהמת כולם, שהכל נסבו סביבו, הכניס הלה את ידו לכיס והוציא קופסת "טבק". מה זה תמהו הרואים? הלכתי לעיר הקרובה מהלך שבוע ברגל כדי לקנות את קופסת הטבק, ועוד שבוע לחזור, כולם התמוגגו מצחוק החסר טבק בעיירה שצריך שבועיים כדי לקנותה?

מתוך ביתו שמע החפץ חיים את צחוקם של האנשים, לשמחה זו מה עושה? ששמע החפץ חיים את הסיפור התפרץ בבכי, והסביר לקהל הנבוך את סיבת התפרצותו ואמר: מעשה זה הזכירני ועשיתי חשבון מאיזה מרחק עצום נשלחה נשמה של כל יהודי ויהודי החצובה מתחת כסא כבודו יתברך. כשישאלו ביום הדין את הנשמה ויאמרו לה: שלחנו אותך ממרחק כזה עצום מה הבאת לנו משם? מה יצרת? מה בראת? מה זכית? מה נעשה, נכניס את היד לכיס ונוציא את "קופסת הטבק" ושוב פרץ החפץ חיים בבכי קורע לב.